

gang til det pågældende håndskrift, evt. et fotografi. Jfr. hvad der nedenfor siges om håndskrifter og fotografier.

3. Vil en gennemførelse af den foreslåede deling af Den arnamagnæanske Stiftelse medføre en væsentlig ændring af Det arnamagnæanske Instituts arbejdsmuligheder, forudsat, at de udleverede håndskrifter fotograferes inden afsendelsen, at der fortsat vil være mulighed for lån af håndskrifter fra Island, og at der stilles tilstrækkelige midler til rådighed for forskere i instituttets tjeneste til studierejser til Island?

Fotografiske gengivelser af håndskrifter udgør et fortræffeligt arbejdsmateriale. De er i mange tilfælde tydeligere (undertiden langt tydeligere) end originalerne, og desuden er de lettere at håndtere. I Det arnamagnæanske Institut arbejdes der gerne med fotografier af instituttets egne håndskrifter.

Den overvejende del af den arnamagnæanske samling består af papirhåndskrifter, et forhold, som man ofte glemmer. Disse kan som regel fotograferes uden større vanskeligheder, således at fotografiet kan træde i stedet for originalen. Da bladene fordeling i læg eller ark ofte kan have betydning, plejer man i instituttet at vedlægge fotografierne oplysninger derom.

Imidlertid vil der altid opstå situationer, hvor benyttelse af originalen er påkrævet. I de tilfælde, hvor en rettelser er indført i et håndskrift, kan det være vigtigt at se, om den er skrevet med samme blæk som håndskriftet ellers, men dette ses ikke på et fotografi. Mange sider i pergamenthåndskrifterne er slidte og træder derfor ikke tydeligt frem på et fotografi; i sådanne tilfælde vil benytteren føle sig usikker, hvis han ikke kan sammenligne med originalen. Den ideelle kombination for en håndskriftsforsker er altså både fotografi og original.

Spørgsmålet, om en deling af håndskriftsamlingen vil medføre en væsentlig ændring af instituttets arbejdsmuligheder, må generelt besvares med et ja. På den anden side vil en eventuel deling ikke bevirke, at instituttets arbejde må indstilles. Man arbejder i instituttet allerede i udstrakt grad med fotografier, f. eks. af håndskrifter i Stockholm, London og andre steder. Ligeledes arbejdes der jævnlig med håndskrifter, der lånes fra andre biblioteker, bl. a. fra Island. Det er jo en kendsgerning, der alle-

rede foreligger, at islandske håndskrifter er delt mellem forskellige biblioteker, og hvis en sammenligning skal foretages, må dette ske gennem fotografier eller lån eller rejser. Det kan også nævnes, at det på Island nu oprettede håndskriftsinstitut, hvortil de islandske håndskrifter, som eventuelt udleveres, vil overgå, har velkvalificerede forskere, som uden tvivl ville besvare eventuelle forespørgsler.

Et forslag om rejses stipendier for forskere i instituttets tjeneste må instituttet hilse med glæde. Det ville dog være ønskeligt, at de ikke blev indskrænket til rejser til Island, men også gjaldt andre steder, hvor islandske håndskrifter opbevares.

4. Vil det ikke være rimeligt, at restaurering af de håndskrifter, der foreligger i beskadiget stand, inden for et begrænset åremål foretages her i landet, før overlevering finder sted, jfr. lovforslagets § 4 og bemærkningerne til denne paragraf?

Det vil være ønskeligt, at restaurering af håndskrifter, som evt. skal udleveres, foretages forinden. Det vil tage sig bedre ud at aflevere dem i præsentabel form, og dertil kommer, at man her har større erfaring på dette område end man endnu har på Island.

5. I punkt C i pjecen „Fakta om de islandske håndskrifter“ siges det: „De fleste pergamenthåndskrifter er i meget dårlig stand, de er medtaget af slid og ælde, mørke af sod og smuds fra de islandske gårde, og de kan normalt ikke tydes uden brug af højt udviklet teknik“. Der udbedes en redegørelse for, hvilken form for teknik der kræves, og hvorvidt en sådan teknik ikke er til stede i Island.

Den pågældende pjece er agitatorisk og indeholder adskillige overdrevne og delvis misvisende påstande. Hertil hører beskrivelsen af de islandske pergamenthåndskrifter. Jeg ville erstatte den med: Nogle pergamenthåndskrifter er helt igennem i dårlig stand, og også i de forholdsvis velbevarede forekommer der flere gange sider som er vanskelige at læse; her kan fotografier ofte være til stor hjælp, særlig hvor skriften er afbleget, men hvor den er slidt, er også fotografierne vanskelige at tyde.

Det Arnamagnæanske Institut har et fotografisk atelier, men den teknik, man råder over, er mig bekendt ikke væsensfor-